

Referater af fremmed Litteratur.

Resultater af Forsøg og Undersøgelser paa
Planteavlens Omraade i Udlandet

Planteforædlingen fra videnskabeligt Standpunkt.

Rob. Regel: Die Pflanzenzüchtung von wissenschaftlichem Standpunkt. Bulletin des Bur. für angewandte Botanik, 1912.

Afhandlingen vedrører mange forskellige Forhold angaaende Arvelighed i Plante- og Dyreriget. En kortfattet Oversigt over hele Indholdet kan ikke gives her, men kun enkelte Ting, som maa antages for mindre almindelig kendte, eller som stammer fra Forfatterens egne, selvstændige Iagttagelser, skal omtales.

Forf. begynder med at nævne, hvor sjældent det er, at morfologiske Kendemærker hos Planter har direkte Betydning i Landbruget og bemærker her, at en Undtagelse i saa Henseende dannes af den glatstakkede Bygform (*Hordeum Nekludowii*) der er funden i russisk Landbyg, og som fuldstændig savner de sædvanlige, talrige og skarpe »Tænder«, som ellers stedse findes paa Bygstakken, og som i visse Maader indskrænker Byggets Anvendelighed til Foder for Kvæget.

Skønt det langt mere er de biologiske end de morfologiske Egenskaber, der bliver afgørende for en Sorts Brugbarhed under de forskellige Dyrkningskaar, har det dog stor Interesse at se, i hvilken Grad der kan paapeges Forbindelse mellem disse Egenskaber, altsaa at se, om der er Korrelation eller Sammenhæng mellem ydre »Kendetegn« og Planteformens andre Egenskaber. Forf. nævner forskellige Samtræf af Egenskaber, saaledes ogsaa Havretoppens Type i Forhold til Straastivheden. Paa Svaløf har Undersøgelserne jo forlængst godtgjort, at en saadan Forbindelse findes: jo slappere Topgrenene er, desto blødere er Straaet. Forf. fandt noget tilsvarende hos Byg, hvor det viste sig, at »tættere« Aks, som f. Eks. hos *Hordeum erectum*, stod i Forbindelse med et stivere Straa end de mere aabne Aks, f. Eks. hos *Hordeum nutans*. Det viste sig endvidere, at de tætaksede Former i det hele taget har en mere kompakt Bygning, og at det samme gør sig gældende i Planternes Roddele, samt at der atter er en Forbindelse imellem dette og Byggets Vinterhaardførhed.

Man troede tidligere, at Basalstilkens (Bugstilkens) Behaaringsforhold stod i Forbindelse med Byggets Anvendelighed til Maltbyg; saaledes skulde kort-kruset Behaaring, f. Eks. hos Chevallier-Byg, være et Udtryk for den Regel, at kort Behaaring i det hele taget staar i Forbindelse med en finere Kvalitet. Bekræftelse af Reglen syntes at vise sig ved Fremkomsten af Svaløfs Primus-Byg. Endvidere synes Smaafrugternes Affalden hos visse Havrearter, f. Eks. Flyvehavre, *Avena fatua*, at staa i Forbindelse med den hovformige Basis af Kornet. — Til de direkte Korrelationer hører endvidere den af *Chitrovo* hos Kløver og Nellikerod fundne Forbindelse mellem senere Blomstring samt Vegetationsvarighed og Antallet af Stængelled, samt endvidere den af *Nilsson-Ehle* fastslaaede Sammenhæng mellem Havretoppens Bygning og Forekomst af (eller Mangel af) Skedehinde. Denne og flere andre Korrelationer forklares som Udslag af en og samme Arveenheds Virkning paa forskellige ydre Egenskaber.

Snart maatte man dog komme til Klarhed over, at Tilfælde af direkte Korrelation mellem enkelte ydre Egenskaber, »Kendetegn« og biologiske Egenskaber hørte til Undtagelserne, oftest er det tilfældigt Samtræf, der kan faa Udseende af at være Regel eller Lov.

Dette gælder f. Eks. Basalstilkens Behaaring hos Byg. Chavallier-Bygget beholder ligesom alle Bygsorter aldeles konstant sin særegne Behaaring; men i Østrusland bliver denne Sort oftest af tarvelig Kvalitet og staar afgjort tilbage for flere af de langt behaaede Bygsorter, f. Eks. Hanna-Bygget. Tillige viser det sig jo, bl. a. ogsaa i Tyskland, at Goldthorpe-Bygget trods sin udpræget langhaarede Basalstilk afgiver fineste Maltbyg. — I Danmark kunde tilføjes, at Prentice-Bygget samt Hannchen-Bygget o. a. med langhaaret Basalstilk hører til de anerkendte gode Maltbygformer.

Naar man imidlertid i denne Sammenhæng betragter den hele Plantesystematik, forekommer det dog paafaldende nok, at man efter Betragtning af nogle faa, særlige Kendemærker ofte kan »bestemme« en Art med Sikkerhed, ja, at Phytopalæontologen endog efter Bladaftryk, Træsplinter og lign. formaar at sige, om det er af en nu levende eller uddød Art, hvilken Familie, denne har tilhørt eller været beslægtet med, og i visse Tilfælde endog vover at sige, hvorledes Klimaet maa have været i det Tidsrum, Arten endnu levede. Dette tyder jo unægtelig hen paa nær Sammenhæng mellem hele Rækker af Egenskaber,

Forf. paapeger ogsaa, at der er adskillige Forskere, som vel anerkender Mendels Lov, men som kun vil give den Gyldighed inden for Arten eller de snævrere Formkredse.

Nogle Resultater af Krydsninger anføres. Hvor en Egenskab »dominerer« i 1. Generation, er det ikke altid Tilfældet, at denne Dominans er fuldstændig, ofte er den noget afsvækket i Lighed med, hvad der finder Sted ved Andalusierhøns, som er fremgaaede af Krydsningen: Sort $\times$ Hvid med sorte Pletter. Ved ufuldkommen Domi-

nans er 1. Generation ofte noget uensartet, man faar altsaa ikke her Bastarder af nøjagtig samme Udseende.

Ved Undersøgelse af 2. Generation efter Krydsning er det af stor Betydning at have et stort Antal Individder at arbejde med for ikke at komme til urigtige Slutninger. Det maa endvidere bemærkes, at vel er Frugtbarheden i det store og hele lige hos Forældre og Afkom; men dette er dog ikke altid Tilfældet, særlig hvis Formerne staar hinanden fjærnt. Naar dette Tilfælde indtræffer, kan Spaltningen aabenbart ikke komme til at følge Formlen: $AA + 2 Aa + aa$.

Man kommer da let til urigtig Slutning om Overførelse af de egentlig arvelige Egenskaber. Betragtes Forholdene f. Eks. hos Hest og Æsel, viser det sig endog, at det ikke altid er ligegyldigt, hvilket af Kønnene der er Bærer af de enkelte Egenskaber.

Af Forbindelsen Hoppe $\times$ Æselhingst fremgaar den livskraftige, men ufrugtbare Mulhingst eller den livskraftige og undertiden frugtbare Mulæselinde. Af Forbindelsen Æselinde $\times$ Hest fremgaar gennemgaaende svageligt og ufrugtbart Afkom.

Forhold som Spireevnens forskellige Varighed kan faa stor Indflydelse paa Tydning af Spaltningerne og give Anledning til Fejltagelser.

Saaledes kan Frø af forskellige Former af Levkøjer beholde Spireevnen i meget forskellig Tid. Frø af mere eller mindre fyldte Blomster holdt Spireevnen længere end Frø af de enkelte Blomster. Efter Forf.s egne Undersøgelser beholder Korn af Vinterbyg sin fulde Spireevne meget længere end Vaarbyg.

Forskellig Modstandsevne mod Udvintring eller Sygdomme kan faa Indflydelse paa Talforholdene uden i mindste Maade at influere paa Gyldigheden af Spaltningsloven.

Bortset fra de anførte Aarsager til Fejltydninger er der nogle Afgivelser, som allerede *Mendel* opdagede. En af disse er den her i Tidsskriftet tidligere refererede (20. Bind, Side 157) angaaende Farveforhold hos Hvede og Havre. *Nilsson-Ehles* Undersøgelser viste jo imidlertid klart nok, at her i Virkeligheden slet ikke fandtes en virkelig Afgivelse fra Loven, — tværtimod netop den smukkeste Bekræftelse.

Her indskyder Forf. den Bemærkning, at Bastarder¹⁾ af i mange Retninger forskellige Former oftest viser en Mellemkarakter, medens hos meget nær staaende Former, hvor kun en enkelt eller ganske faa Egenskaber er forskellige, den absolutte Dominans af den enkelte Karakter er lettere at erkende.

Er 20 Egenskaber ulige beskafne, vil den direkte Bastard alene af den Grund kunne vise »Melleform«, at 10 Egenskaber er arvede og dominerende fra den ene Forældreform, 10 andre Egenskaber er

¹⁾ Ved Bastard tænkes her kun paa det ved Krydsning direkte fremgaaede Afkom = 1. Generation.

arvede (og dominerende) fra den anden. Hvor kun faa Eksemplarer af Bastardafkom haves til Avlsforsøg, kan en saadan Melleform gennem flere Slægtled tilsyneladende være holdt nogenlunde konstant. Havde man haft tilstrækkelig mange Individder til Raadighed, vilde man have opdaget den i Virkeligheden stedfindende meget vidtgaende Spaltning! Ved de nævnte Afbigelser (hos *Hieracium*, Høgeurt) var Materialet stort nok, men Spaltningen kom ikke, og *Mendel* formaaede ikke at bringe disse Tilfælde ind under samme Lov, som ellers fandtes gældende.

Senere er denne Gaade for saa vidt løst, som det er paavist, at flere Høgeurter uden Befrugtning frembringer spiredygtige Frøknopper, og at altsaa Bastarden holdes ved Lige ad vegetativ Vej. Spaltningen udebliver da, saa længe dette varer.

I nogle Tilfælde beskrives en Bastard af de samme Forældreformer som nærmest hørende til den ene af disse, medens den af andre angives som en Melleform. Dette er saaledes Tilfældet med Bastarden af 6rd. og 2rd. Byg, men det beror vistnok nærmest paa den forskellige Betydning, som tillægges Fremkomsten af de hos denne Bastard karakteristisk udviklede Sidesmaaaks. I Virkeligheden er Bastarderne ens. — I alle de Tilfælde, hvor jeg har iagttaget disse Bastarder, har de vist sig næsten aldeles ens.

Der angives adskillige Tilfælde, i hvilke de efter Spaltning konstant ansete Individder ikke helt har holdt deres entypede Præg i følgende Generationer. Hertil maa imidlertid bemærkes, at blot ved 5 differerende Arveenheder erholdes een bestemt, konstant Egenskabs sammensætning, i 2. Generation kun i eet Individ af flere Hundrede, ligesom det ogsaa maa erindres, at selv om der er opnaaet Konstans i flere af de mest fremtrædende Egenskaber, kan der være andre, som endnu ikke er fæstnede, og at det derfor ofte kan være vanskeligt bestemt at afgøre, om Formen virkelig var konstant i samtlige Egenskaber.

Med Hensyn i det hele taget til Arvelighed af Egenskaber, som viser sig hos enkelte Planter, f. Eks. i gamle Landsorter, gøres gældende, at dersom Egenskaben kun viser sig partiel, er den ikke arvelig. Eksempler: Mangel paa »Tænder« paa Siderygnerven hos enkelte Korn i et i øvrigt tandet Aks af Byg, Optræden af over-tallige Korn paa et enkelt Aks af en i øvrigt normalakset Plante o. a. l.

Forf. omtaler Mutation og understreger særlig den Kendsgerning, at medens Tabsmutationer forholdsvis hyppigt iagttages, er »Vindingsmutation« — om man maa bruge dette Udtryk — sjældent eller aldrig direkte iagttagen under saadanne Forhold, at enhver Tvivl er udelukket. De, der har mest Udsigt til at faa saadanne for Øje, er Plante-forældre, der arbejder med rene Linier, og som gør dette paa fuldt ud nøjagtig Maade. Da en muterende Kønscelle maa antages oftest at indgaa Forbindelse med en ikke muterende, fremtræder »Nyheden« først som et Krydsningsprodukt; hvorved det yderligere vanskeliggøres

at faa absolut Vished for, at det virkelig er noget nyt og ikke blot en Omlægning af noget gammelt. Antagelsen af den saakaldte »Hæmningsfaktor« kan ogsaa her træde stærk forstyrrende ind; thi hvornaar er man sikker paa, at der ved Omprægningen og den tilsyneladende Nydannelse kun er Spørgsmaal om Udløsning af den hidtil »latente«, skjult tilstedeværende Faktor eller Anlæg?

Hæmningsfaktorens Tilstedeværelse er paavist f. Eks. hos Havre, Løvemule og Fladbælg. Særlig tydelig fremtræder Vekselforholdet mellem i øvrigt fuldt selvstændige Arveenheder i de Plante- og Dyrearter, der har forskelligt kønnede Individer. Kønnene adskiller sig kun ved Tilstedeværelsen af en enkelt Arveenhed, desuagtet kan man oftest ved et enkelt Blik skelne Kønnene fra hinanden paa en hel Række ydre Ejendommeligheder, afhængige af Tilstedeværelsen eller Fraværelsen af den nævnte, enkelte Arveenhed.

Karakteristisk er det, at Tabsmutation hos de samme Plantearter optræder væsentligst paa samme Maade — Tab af de samme Arveanlæg — under mange forskellige Kaar, altsaa uden at disse tilsyneladende øver nogen Indflydelse paa Omprægningen, og dog vides det jo som bekendt med Sikkerhed, at visse, meget yderliggaaende Afvigelser fra de normale Kaar kan frembringe arvelige Virkninger.

Forf. mener, som før antydet, at Vindingsmutation i Modsætning til Tabsmutation giver Anledning til Dannelsen af en hel Række forskellige Former, og omtaler de talrige Former, der forekommer i russisk Landbyg, som formentlige Resultater af Mutation.

Vel forekommer der ingen gennemgaaende, direkte Korrelation, men enhver særegen Sammensætning af Egenskaber, hver ny Tilkomst af en anden Arveenhed, kan foraarsage saadanne Omlægninger af den ydre Habitus, at man maa forudsætte, at der i den levende Plante — og over den enkelte, i og for sig selvstændige, Arveenhed hersker et almindeligt Regime, der forener samtlige Enheder til et hele, at der altsaa er et »regulerende Princip«, hvis nærmere Karakter dog er os ubekendt.

Til Støtte for denne Anskuelse henviser Forf. bl. a. til, at der maa tillægges Plantecellen og Fermenterne en vis Selvstændighed. Bevis for denne Plantecellens delvise Selvstændighed synes at ligge i det kendte Forhold, der kaldes Plantens »Polaritet«, der saa overraskende og smukt fremtræder f. Eks. hos Pilekvisten, der ganske efter Omstændighederne paa samme Sted frembringer enten Rødder eller Bladskud. Hver enkelt nok saa lille Del af Pilegrenen har altsaa, paa lignende Maade som Magnetjærnet, sine Poler, og ligesom Magneten ved Deling straks danner nye 2-polede Stykker, danner Pilestykket ogsaa nye Top- og Rodpoler. Lignende Forhold viser sig f. Eks., dersom man udskærer et lille, regelmæssigt Stykke af en Runkelroe og sætter det ind igen paa sin Plads, men i en mere eller mindre drejet Stilling.

Angaaende Udviklingslæren (Darwinismen) og dem, der har været

tilbøjelig til at hævde, at Dannelsen af nye Racer og Arter synes at være ophørt med den tertiære Jordperiode, bemærker Forf., at en saadan Slutning er forhastet, da den Tid, i hvilken Mennesker har iagttaget og beskrevet sine Iagttagelser i saa Henseende, kun er som en Draabe i Tidens Hav. Selv om direkte Iagttagelse af fremadskridende Mutation med Tilkomst af nye Arveenheder ikke er set, tør man ikke deraf slutte, at Udviklingen i det store er standset og nu i det højeste foregaar inden for snævre Rammer.

Heller ikke slutter Forf. sig til dem, der har villet hævde, at al Udvikling i den levende Verden skulde stamme fra Krydsning af oprindeligt givne Anlæg i Urplasmaet. Forf. hævder derimod, at den primære Stimulans til fremadskridende Udvikling — til Dannelsen af nye Arter — maa søges i Tilkomst af virkelig nye Arveenheder og ikke i blot Omstilling af allerede værende.

Forf. kommer ogsaa ind paa Spørgsmaalet om de ad vegetativ Vej formerede Planters Aldersgrænse. Det har været hævdet, at Frugttræarter kun lod sig formere ad vegetativ Vej nogle faa Hundrede Aar. Noget lignende mener Forf. at have konstateret for Jordbær-sorter, som ikke har ladet sig vedligeholde vegetativt længere end 40—60 Aar. Hvor meget, der kan tillægges dette, — om det er alment gældende — er ikke let at sige. I Naturen findes mange Arter, som næsten udelukkende formeres vegetativt, dog frembringer disse ogsaa fra Tid til anden Frø og Frugt, saa det er umuligt at sige, om de i Aartusinder vilde kunne leve vegetativt eller ikke. Efter Omtale af Fremgangsmaaden ved Planteforædling kommer Forf. endelig ind paa Menneskets Udvikling og udtaler sig her særlig om det sidste Aarhundredes Kulturudvikling meget pessimistisk, idet han sluttelig gør den berømte Prof. *Virchow's* Ord til sine: »Den menneskelige Karakter bliver fra Aar til Aar bestandig slettere. Erkendelsen af, at Mennesker (i Kulturlandene) »med virkelig overbevisningsfast Karakter bestandig bliver sjældnere og sjældnere, har ofte smertet os«. Forf. tilføjer, at saaledes som Forholdene er nu, er de Mennesker, der er heldigst stillede i Kampen for Tilværelsen, ikke dem, der har tilegnet sig flest Kundskaber eller har en overbevisningstro, fast og selvstændig Karakter, det er heller ikke den ærlige og tro Arbejder, men derimod snarest den snedige Købmand og Spekulant, som imidlertid har andre Egenskaber nødig end saadanne, som vi — med et fremadskridende Avlsvalg som Maal — kunne ønske fremmede. »Fra Avlsvalgets Standpunkt gentager Nutidens Kultur Fejlene i den gamle romerske. — Det er ikke udelukket, at ogsaa Følgerne vil blive de samme«!

H. A. B. Vestergaard.

Mosekultur i Østrig.

Hans Schreiber in Staab: Das Moorwesens Sebastiansbergs. Berlin 1913.

Afhandlingen omfatter en historisk Afdeling, en Beskrivelse af Moserne, Tørveværkerne og Mosekulturerne, en Fortegnelse over Indholdet i samtlige Aargange af »Österreichische Moorzeitschrift« og over Forfatterens andre offentlige Afhandlinger gennem 20 Aar, samt en Indbydelse til et praktisk Mosekursus.

Sebastiansberger Moor er 97.⁵² ha stor og ligger i Østrigs mose-
rigeste Kommune.

Brændtørvtilvirkning har fundet Sted i mindst 100 Aar, hovedsagelig som Skæretørv og delvis som Formtørv efter Æltning ved Trædning; senere har man forsøgt at tilvirke Pressetørv, men det har ikke ført videre.

Tilvirkning af Tørvestrøelse paabegyndtes 1891 af det første Tørvestrøelse-Selskab i Østrig; man afgravede kun den øverste, lyse Tørv og lod Resten ligge til Brændtørv.

Mosekulturen er meget gammel og gennemført under meget primitive Former med lidt Udgrøftning og Gødskning, indtil en Mosekulturstation oprettedes.

I 1892 anbefaledes Oprettelsen af en saadan af Dr. *G. Schreiner* og Oprettelsen gennemførtes 1895, saaledes at de første Arbejder kunde udføres i 1896 efter Forf.s Plan og under hans Ledelse. Staten ydede Tilskud dertil. Arbejdsplanen for Stationen tilsigtede især at vise Landbrugerne hensigtsmæssige Fremgangsmaader ved Mosens

Frøblanding	Frøblandingens		Udbytte i kg Hø pr. 10 a = $\frac{1}{10}$ ha		
	Mængde i kg pr. ha	Bekostning i østrigske Kroner pr. ha	Fuld Gødning B 1909	Ved Gødning A	
				Fuld Gødning 1909	Halv Gødning 1913
Efter nordtysk Mønster (Dr. <i>Weber</i> 1899)	60.8	108 K 76 h	Uden Kvælstof	Med Kvælstof	
Efter svensk Mønster (Mosekulturf., Jønkøping)	41.5	79 - 55 -	150	412	370
Efter bayersk Mønster (vgl. Moorkulturanstalt, Bernau)	47.5	88 - 30 -	170	385	363
Efter dansk Mønster (<i>Claudi Westh</i>)	30.0	68 - 10 -	220	540	310
Efter østrigsk Mønster (Sebastiansberg)	41.0	83 - 45 -	310	594	306
			380	501	510

Udgrøftning, Bearbejdning, Besaaing og Udlæg til Græs, og dens Hovedopgave var i øvrigt at prøve, om og med hvilke Forandringer de andetsteds gjorte Erfaringer kunde anvendes ved Sebastiansberg. I 1902 optoges tørvetekniske Forsøg i Programmet.

Angaaende Besaaing til vedvarende Græs er gjort Forsøg med forskellige Frøblandinger (se Tabellen Side 301).

Th. Claudi Westh.

Sædskifteforsøg i Tyskland.

Alfred Koch: Ergebnisse zehnjähriger vergleichender Feldversuche über die Wirkung von Brache, Stalldünger und Klee. Aus dem landwirtschaftlich-bakteriologischen Institut der Universität Göttingen. Journal für Landwirtschaft. Berlin 1913. S. 245—281.

Ved de beskrevne Forsøg, der blev udførte paa mild, lermuldet Jord, var det Formaalet at sammenligne følgende tre Sædskifter: A, B og C, der alle var fireaarige:

	1. Aar	2. Aar	3. Aar	4. Aar
A. Brak		Vinterhvede	Rug	Byg eller Havre
B. Rodfrugter		do.	do.	do.
C. Kløver		do.	do.	do.

Kløveren blev slaaet 2 Gange. De efter 2. Slæt fremkomne Blade blev nedpløjede. Til Rodfrugterne, Kartoffler eller Roer, blev der gødet med 40 000 kg Staldgødning pr. ha; Roerne fik desuden et Tilskud af 400 kg Chilisalpeter pr. ha. Derimod blev der ikke gødet til Kløver eller Brak. Til de efterfølgende Afgrøder blev i alle tre Sædskifter anvendt følgende Gødninger, der blev fastsatte paa Grundlag af forudgaaende Gødningsforsøg:

Hvede.....	Ingen Gødning,
Rug.....	100 kg Chilisalpeter pr. ha.
Byg eller Havre.....	150 - do. —

Fosforsyregødning havde vist sig uden Virkning. Da Afgrøder og Gødningsanvendelse kun var forskellige i 1. Aar af de 3 Sædskifter, blev det egenlige Forsøg en Sammenligning mellem Virkningen af Brak (ugødet), Rodfrugter (gødet) og Kløver (ugødet) paa de efterfølgende Afgrøder. Den forelagte Opgørelse omfatter de 9 Aar 1904—1912. I de første 7 Aar var Rodfrugterne (Sædskifte B) Kartoffler, i de sidste 2 Aar Foderroer.

De gennemsnitlige aarlige Afgrøder var (kg pr. ha):

Sædskifte	1. Aar		2. Aar Vinterhvede		3. Aar Rug		4. Aar Byg eller Havre		2., 3. og 4. Aar tilsammen	
			Kærne	Halm	Kærne	Halm	Kærne	Halm	Kærne	Halm
A			3372	6172	2892	5324	2720	4136	8984	15632
B	Kartoffl. 16400	Roer 81336 ¹⁾	3000	6780	3028	5628	2580	4204	8608	16612
C		Kløver 7632	2852	5180	3460	5920	2868	4044	9180	15144

Som det ses, har Hveden givet størst Kærneudbytte efter Brak og mindst efter Kløver. Tages alle tre Kornafgrøder tilsammen, staar Kløversædskiftet højest og Rodfrugtsædskiftet lavest, men der er kun ringe Forskel paa Kløver- og Braksædskiftet. Forfatteren ser i disse Resultater hovedsagelig et Udslag for Brakbehandlings gunstige Indflydelse paa Jordens fysiske Beskaffenhed.

Forsøgene omfattede tillige en Sammenligning mellem to forskellige Fremgangsmaader ved Staldgødningens Anvendelse. Gødningen blev udkørt om Efteraaret, men paa den ene Halvdel af Parcellerne blev den først nedpløjet om Foraaret, og Forf. finder, at denne Fremgangsmaade har forhøjet Udbyttet af den nærmest følgende Afgrøde, medens det modsatte har været Tilfældet med den næste Afgrøde. Disse Resultater kan dog ikke staa for en nærmere Prøvelse (se »Anvendelse af Fejlteori paa Resultater af Markforsøg«, nærværende Bind, Side 283).

R. K. Kristensen.

¹⁾ Med Tilskud af kun 200 kg Chilisalpeter pr. ha avledes 76 690 kg Roer og uden Tilskud 65 280 kg.